

Sütő Gábor*

Kik miatt vesztegel az ország?

– 2014

**DÓZSA GYÖRGY ÉVE LEGYEN,
NE IDEGEN JELKÉPÉ! –****– 5/2. rész –****Izrael és a rasszista zsidó vezetők
(folytatás)**

Mindezek miatt azon a ponton vagyunk, hogy Csurka István találó kifejezése szerint „palesztinokká válunk a saját országunkban”. E folyamat zajlik is! A számtalan zsidó emlékhelyen túl Regionális Holokauszt Emlékpark Oktatási Vallási Turisztikai Központ épül Vácott, a Józsefvárosi pályaudvar hatmilliárd forintért ugyanilyen központtá alakítják, Holokauszt Gyermekáldozatainak Emlékhelye Európai Oktatási Központot is létrehozna, 2015-ben állítólag Magyarország megpályázza a „Nemzetközi Holokauszt-oktatási Szövetség” elnöki posztját (Vajon mit kell a holokausztot *oktatni*?), Csepelen új zsinagóga épül, és hasonló hírek tucatjai, ha nem száza borzolja a kedélyeket. S ha engedjük, jövőre folyamatosan részünk lesz benne, ahogy a „Magyar Holokauszt-2014 Emlékbizottság” vezetői nem szűnnek meg lelkendezni róla. (Borzalom maga az elnevezés is: miféle „magyar holokausztról” beszélnek? Fogalmazni sem tudnak. *Avagy valakik tényleg magyar holokausztot készítenek elő?*) Nem elég, hogy a holokauszt már tantárgy a magyar oktatásban, az Emlékbizottság tervezi, hogy „emléktábla figyelmeztessen a vézskorszakra minden olyan iskola falán, ahol elhurcolt diákok tanultak és tanárok tanítottak”. (*Nem kellene ilyen szűkmarkúnak lenni, s csupán az iskolákban elhelyezni emléktáblát, hanem mindenhol, ahol csak megfordultak. Ideje lenne a tantermek falairól eltávolítani Kossuth, Petőfi, Széchenyi, Deák képeit is, s helyettük Gorda Meir, Sharon, Herzl és Netanjahu képeit elhelyezni...!*)

Döbbenetes, hogy szülővárosomban, Karcagon, ártatlan tizenéves kisdíjakat „múltkutatóval” bízták meg; papírról olvasták fel, hogy Schück Salamon rabbi után érdeklődnek. Németh Gyula nyelvészünkről, Mándoky Kongur István turkológusünkről, Gaál László gimnáziumi igazgatónkról, Körmenyi Lajos költőnkről semmit nem tudtak. Györfy István néprajztudósünkről is alig. A város ma élő, országosan ismert, ott lakó, vagy elszármazott szülőteiről (mint Györfi Lajos és Györfi Sándor szobrász testvérpárunk és sokan mások) egyáltalán nem tudtak. Nagykunok helyett „nagykohnok” kerestettek velük. Akik az ártatlan fiatalokat Karcag múltjának tájolt kutatására kényszerítik, s fejükbe sulykolják, hogy Schück Salamon az „őskarcagi”, szellemi határában a devizahitelhez hasonló kártevést okoznak. Sőt súlyosabbat, mert e tekintetben még a politikai akarat is hiányzik a felelősségre vonásukhoz.

Nemrég Veszprémben közterületet akartak elnevezni Hoffer Ármán rabbról, mert a „holokauszt idején veszett oda”, holott a nevezett természetes halállal hunyt el még 1941-ben. **A veszprémiek tiltakozása példamutató és követendő.** Nem volt azonban akadálya, hogy a Bérkocsis utca egy részét suttyomban átnevezzék Schreiber Sándor utcára. Mérelegre tenni sem lehet, hogy Magyarországról Schreiber, vagy a tiltó listára került nagyjaink tettek-e többet. Az átnevezésekben vitatható szerepet játszó főpolgármesteri hivatal ilyesmit nem vesz észre? S miért történhet meg, hogy a Vásárcsarnokban Izrael piacának megnyitására a főpolgármester-helyettes kijelenti: „Budapest közös városunk”. Budapest Izraellel közös városunk? Ennyi riasztó jel mellett ez nem tekinthető elsőlásnak. Ahogy az sem, ha az Országházban a külügyi államtitkár Izraelt hízelgően a „nyolcadik szomszédunknak” nevezi.

A közelmúltban azt is kikényszerítették, hogy az auschwitz múzeum fenntartásához hozzájáruljunk. Már Zánka is a terjesztésük áldozata. Mindent elurálnak, s az ország telis tele van zsidó emlékhelyekkel. És mi nemcsak semmit nem kapunk cserébe, hanem késhegyig menő harcot folytatnak a magyar jelképek, például a Turul emlékművek ellen, s akadályozzák magyar személyiségek emlékének ápolását. A legnagyobb magyar tragédiának, Trianonnak sincsenek méltó emlékhelyei. **Kik** tekintik normálisnak, hogy száz zsidó emlékhelyre jut egy trianoni emlékmű. Izraelben ez jó arány lenne. De Magyarországon?

Nem nehéz eldönteni, az ostobaság, vagy a magyarellenség nagyobb-e a hasonló felháborító akciókban, de mindkettő benne van. Mondhat bárki a Jobbikra, amit akar, de egyedülként kimondta az igazságot: **újabb milliárdok a büntudatérzésünk erősítésére, s megsegényítésünkre – a saját pénzünkön!** Politikusaink ne más nép tragédiáján siránkozzanak, hanem a

sajátunkon. De nézzenek szét jobban Izraelben is, ha már miniszterek, legmagasabb méltóságok sorozatban zárandokolnak oda, mert feltehetőleg nem találnak egyetlen trianoni emlékművet sem. De annyi holokauszt emlékhelyet sem, mint Magyarországon!

Égésügyei, oktatási és egyéb intézményeink pénzihiánnyal küszködnek, több száz településen nincs tornaterem, uszoda. Ezen kellene segíteni! Mégis az **oktalan és mértéktelen** zsidó igények kielégítésére áldoznak pénzt **folyamatosan**. Még hozzá hiába, mert egyrészt feneketlen zsákba öntik a pénzt, másrészt a zsidó szervezetek hálátlanok, a legkisebb ürügy kapcsán világraszóló magyarellenes kampányba kezdenek.

Mi pedig kapkodjuk a fejünket olyan jelenségek láttán, halatán, mint az idegesítő hanukás csilingelés a közszolgálati rádiókban. **Kiknek** a fülét sértette az „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!” dallama? Megszervezték végre a Magyar Dal Napját, de csak egy napig tarthatott (nem úgy, mint az izraeli piac a Vásárcsarnokban), s nem győzték hangsúlyozni, hogy politikamentesen kell lennie. A nándorfehérvári diadal évfordulóján az egyik tv-ben Hunyadi János neve el sem hangzott, viszont ódákat zengtek Kapisztrán Jánosról. Az Ötvenhatosok terén a magyarságból menetrend szerint gúnyt űző kiállítás rendeztek. A hírközlő eszközök október 6. kapcsán csak annyit közöltek, hogy a miniszterelnököt és a tizenhárom vértanút kivégezték, nem említve, **kik** végezték ki őket. Vajon **kik** adtak rá utasítást, hogy ne nevezétek meg a zsidó anyától született Julius Jacob von Haynaut, vagy az osztrák sógorokat?

Nagy a baj, ha a hivatását felelősséggel végző újságíróknak mérlegelni kell, hogyan írja meg az igazságot, nehogy megvadhassák antiszemitizmussal, és „politikailag korrektnek” fogadják el. Talán soha nem folyt országunkban ilyen méretű **magyarellenességgel párosuló kormányellenes uszítás** sem, miközben a rasszista zsidó újságírók Kelet helyett most Nyugatnak panaszkodnak kórusban, hogy Magyarországon, sérül, vagy nincs is sajtószabadság. És igazuk van, **ez nem sajtószabadság, hanem az ő sajtódiktatúrájuk!**

Még azt is kifogásolják, ha kijelentjük, Magyarország a magyaroké. De árulják el, mi ebben a helytelen? És ha kivétel nélkül találnak benne, mit akarnak, kié legyen? Az övéké? Lassan már azt is sérelmezik, hogy a csodaszarvasnak nem a menőrára emlékeztető hétégű szarva volt. Vádaskodó, harácsoló, bosszúálló nyomulásuk sejteti, céljuk a teljes oralom megszerzése, a magyar Magyarországot megszüntetése. Ezért szemükben akadály minden és mindenki, ami, és aki magyar. Pedig pénzügyi, hírközlési, kulturális és néhány más területen már-már minden kulcspozíció a kezükben van. **Márpedig ha nemzetünk fiai elől a létfontosságú területeken elzárják az érvényesülés, a hozzáférés útját, az út előbb-utóbb az egész nemzet előtt elzáródik.** Nem lehet csak a számarányok alapján itélteni, de esztelenység figyelmen kívül hagyni; sem állampolgári, sem más joguk nincs rá, hogy kisorsolják a tevékenységi területeket, s illegitíman magyarellenes numerus clausust vezessenek be. **Az államalapító többség egyetlen szektorban sem szorulhat kisebbségbe, mert ezzel a demokrácia jövételétlenül sérül, ahogy történik is.**

Lehetetlen felsorolni a mindennapos magyarellenes jelenségeket. Ezek nem véletlenek, „szakmai” szempontok sem indokolják őket. Nem tudni, **kik** kezdeményezik, engedélyezik, intézik, de ne gondoljuk, hogy sejtésünk téves. A pénzügyek, a szellemi élet kulcspozícióinak többségében nem magyar érzelmi egyének ülnek. Mindezen csak az értetlenkedhet, aki nem ismeri Herzl Tivadar „A zsidó világgymarmat programja” c. írását és a Talmudot. E helyzetben egyetlen önmagunkat becsülő, nemzetünk sorsáért aggódó válaszuk lehet: **a leghatározottabb tiltakozás, s akár komoly figyelemfelhívó akciók, amiknek már rég itt az ideje. Remélhetőleg a kormánynak sem jön rosszul ilyen támogatás.**

A helyzetet súlyosbítja, hogy a rasszista zsidó vezetőkkel egy húrton pendülő, magukat baloldalinak beállító vezetők is nemzetünk ellen politizálnak. El akarják hitetni, hogy „csak” a kormány – sőt „csak” a kormányfő – ellen lépnek fel. Követelik, ne hazaárulózzunk, mert demokrácia van. Mi tagadás, nem szívesen tesszük, de amíg hazaárulás van, mindaddig lesz hazaárulás is. A jelenlegi demokrácia pedig a kisebbségek és a másságok kioroszakolt torz demokráciája a természetes hajlamú nagy többséggel szemben, azaz **nem demokrácia, nem népuralom**. A neoliberális rasszista szellemi diktatúra főleg a gondolkodó magyarokat veszi célba, akiket az erkölcsiségében megkérdőjelezhető furakodás önvédelemre sarkall és kezdik hallatni a szavukat. Senki ne is féljen kimondani az igazságot, mert még inkább alássa helyzetünket.

Egyes politikusaink viszont nem állnak a helyzet magaslatán. Nem tudható, hogy saját álláspontjukat hangoztatják-e, vagy felülnek a háttérhatalomként egyeztető, idegen befolyás alatt álló apparátus téveszméinek, avagy egyszerűen felmondják a lelkét. Egyik miniszter a „Zsidó élet és antiszemitizmus a mai Európában” című nemzetközi konferencián az Országházban a magyar állam felelősségéről szónokolt, holott történelmi tény, hogy a magyar állam önmagát sem tudta megvédeni a német meg-

szállással szemben. Hogyan védhetett volna meg másokat, akik nem is védekeztek, ám, ahogy utólag kiderült, elvárták volna, hogy mások életüket áldozzák értük. Hasonló helyzetben voltak a megszállt európai államok, amelyek **kivétel nélkül sokkal kevesebbet tettek a zsidók védelmére, mint Magyarország, őket mégsem érik olyan vádak, mint minket.** „A holokauszt a legnagyobb nemzeti trauma számunkra” – jelentette ki ugyanitt egy másik miniszter. Idegen népek harmadik ország által okozott tragédiája a mi legnagyobb nemzeti traumánk? Bántó szándék nélkül mondjuk, a bársonyszékekéből elhangzó hasonló téveszme túl sok, oda meg túl kevés. Innen már egy lépésre sincs a magyar nép kollektív bűnössége, amit – örökös kártérítés kikényszerítésének reményében – belénk szeretnének szuggerálni.

Nyugtalanító, hogy egyes kormányzati embereket, néha legfelsőbb közjogi méltóságokat is, játszi könnyedséggel vesznek rá, hogy elnézzék, sőt támogassák mesterkedéseiket. Ők pedig mintha nem is vennék észre, hogy aláássák saját tevékenységüket, rontják választási esélyeiket, s aláaknázzák a magyar jövőt. A mi szavazati akaratunk röptette őket magas állásokba, **nem tehetnek úgy, mintha nulláról indulnának, s a történelem velük kezdődne, és innentől az ő személyes akaratuk szerint alakulna.** Más megnyilvánulásai miatt becsült politikusoknak mintha nem lenne annyi előrelátásuk, hogy mindezzel súlyosbítják helyzetünket. Figyelniük kellene rá, hogy emiatt nem veszít-e sok szavazatot a Fidesz. Ha ez megtörténik, a saját gyengesége, nem pedig az ellenzék ereje miatt következnek be. A választóknak a választásokon ugyanis lesz választóvonaluk, és pedig nehogy valóban magyar holokauszt következzen be.

Célszerű emlékeztetni, a rasszista zsidó elit aknamunkája mindkét világháborúban fokozta veszteségeinket, s szerepet játszott abban, hogy Horthy nem tudott kilépni a II. világháborúból, ahogy Juhász Gyula a „Magyar-brit titkos tárgyalások 1943-ban” c. könyvében részletezi. Az idézett angol külügyminisztériumi jegyzék közli, a zsidó világszervezetek szerint „Magyarországon a zsidók biztonságban élnek, de a háborúból való kilépés vagy annak akár a kísérlete miatt Németország megszállná Magyarországot, és ezzel a zsidók biztonsága veszélybe kerül.” Az angol válasz: „Azt mondtam, hogy a lehetőség már elő lett terjesztve . . . , mint ok, amiért Magyarország ne kezdeményezzen korai átállást a Szövetségesek oldalára.” Ilyen és hasonló akciókkal a trianoni után „kijárták” részünkre a súlyosbítt trianoninak minősülő 1947-es párizsi békeszerződést is.

Ha a zsidósághoz kapcsolódó második világháborús eseményeket képesek lennének objektíven megítélni, hálásaknak kellene lenniük Magyarországnak. Horthynak is, aki mindvégig elenezte a deportálást. Véletlen lenne, hogy a kenderesi kriptáján „A hálás zsidóság” feliratú koszorút láthatunk, vagy kétszínűséggel állunk szemben? Nem véletlen azonban, hogy a nürnbergi perben csak tanúként hallgatták meg, s portugáliai emigrációjában zsidó ismerősei biztosították a megélhetését. A magyarokodással nem váltható Karsai László történész is elismeri: „megállapíthatjuk, hogy a magyar zsidók döntő többségének élete nem forgott közvetlen életveszélyben az ország német megszállásáig.” Ennek dacára eszeveszetten vádolják, támadják azt az országot, amely a világháború viharaiban védte őket. Önmaguknak ártanak, mert a következtetés csak egy lehet: **nemcsak telhetetlenséggel és gátlástalansággal állunk szemben, hanem hálátalansággal is.**

Nemrég valamennyiünk szeme előtt játszódott le a rasszista zsidó vezetők és hazai kifutóik erkölcsi-politikai beállítottságát szemléltető igencsak beszédes példa. A dunai árvíz alatt nem hallottunk róla, hogy az egyre hangoskodóbb zsidó szervezetek ott lettek volna a védekezésnél. Rájuk vonatkozóan e fenyegető veszély időszakában **egyetlen, ámde igencsak jellemző hír jelent meg:** Megtartották a hazai és határon túli zsidó hitközségek debreceni találkozóját, ahol bejelentették: másfél milliárd forintot alapot hoz létre a kormány és a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítvány (Mazsök), ebből a pénzből 2014-ben azokat a nem vallási zsidó szervezeteket támogatják, amelyek a zsidó kultúrát terjesztik határon innen és túl. Épületek, valamint egy síremlék felújításához, továbbá egy emlékhely kialakításához is segítséget nyújt a kormány. Megújul több magyarországi zsinagóga, köztük a debreceni is. Emlékhelye alakítják a kőszegi tömegsír, felújítják a budapesti Kozma utcai temetőben lévő első világháborús síremléket, valamint a szabadkai zsinagógát.

Az ország a gáton volt, ám a zsidó vezetők és szervezetek nem az árvíz elleni küzdelemre mozgósítottak, ahogy az országunkat, nemzetünket fenyegető egyéb veszélyek ellen sem hadakoznak, sőt egyes képviselőik inkább elősegítik, okozzák és fokozzák azokat. Az egész ország láthatta, a homokszákok helyett ezúttal is a pénzeszsákokat cipelték.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU folyóirat
2013/11-12 számának mellékleteként)
Forrás: <http://magyarmegmaradasert.hu/>

(folytatása következő lapszámunkban!)